

ویروس کرونا جهان را به طور دائم تغییر می دهد.

ترجمه و تالیف : محمدرضا صفاران - دکتری مدیریت بازاریابی بین الملل

فروردین ۹۹

www.saffaran.com

mrsafaran@gmail.com

در مقطع حساسی از تاریخ زندگی میکنیم. شاید یک بزنگاه تاریخی! علیرغم تجربه چند هزار ساله بشر در زیستن، برای این حجم از بحران، به خصوص در این دوران متری از لحاظ تکنولوژیک، آماده نبودیم. اگرچه همه گیری یک بیماری، بخصوص در قرنهای گذشته یک مساله متداول و عادی بوده است، اما شاید ناز و نعمت دهه های اخیر به خصوص پیشرفت های حاصله در حوزه های علمی و دیجیتالی، توهم "همه چیز دان" بودن مان را دامن زده بود و فکر می کردیم برای هر بحرانی راه حلی داریم. شاید بشری که توانسته "نسل" بسازد فکرش را نمی کرد که روزگاری در همین فردا های نزدیک از عطسه ای هراس مرگ به سراغش بیاید.

بحران کرونا، خواسته یا ناخواسته، سهوی یا عمدی، از شرق یا از غرب، به عنوان یک حمله بیولوژیک یا سهل انگاری یک پژوهشگر در یک آزمایشگاه در جایی از دنیا، به سراغ مان آمده تا لزوم تجدید نظر جدی در اصول حاکم بر زندگی، تعاملات و ارتباطات مان را یادآوری کند. فراتر از آن، جهان بینی و یا حداقل پارادایم های ذهنی ما بعد از این بحران دچار تغییر خواهند شد. چیزی که بدیهی است این است که دنیای ما بعد از سپری شدن این بحران شباهت چندانی با قبل اش نخواهد داشت. شاید بتوان تاریخ معاصر را به قبل از همه گیری بیماری COVID-19 و بعد از آن تقسیم کرد. بسته به واکنش دولت ها به بحران کرونا، این شرایط می تواند دولتها را تقویت کرده و قدرتی جدید به آنها بدهد که بعد از بحران، پس گرفتن این قدرت کار دشواری خواهد بود. این بحران جان تازه ای به ملی گرایی تزریق میکند و انتقال قدرت جهانی از مغرب زمین به مشرق زمین را شدت میدهد.

واکنش حساب شده چین به بحران کرونا و بهم ریختگی آمریکا در واکنش نشان دادن به آن، تلاش چین برای رهبری جهانی را تسهیل می کند. حتی برخی از اندیشمندان مدعی اند که این بحران ظرفیت جایگزینی چین بجای آمریکا در رهبری جهان را ایجاد کرده است.

بحران کرونا میتواند میخ آخر بر تابوت جهانی شدن باشد. بسیار بعید است جهان به ایده "سودمندی جهانی شدن برای همه" که شعار قرن بیست و یکم بود برگردد. رهبرانی که بتوانند بخوبی بحران را مدیریت کنند سرمایه اجتماعی کسب میکنند و آنهایی که

نتوانند، به دیگران تهمت خواهند زد. اقتصاد جهان تغییر بزرگی نمیکند. فقط مرکزیت جهانی شدن را از آمریکا به چین تقویت میکند. بر خلاف چینی ها، مردم آمریکا اعتقاد به تجارت آزاد را از دست داده اند.

سود دهی جهانی بنگاههای اقتصادی کاهش خواهد یافت. زنجیره عرضه جهانی بشدت تحت فشار قرار خواهد گرفت و ثبات عرضه جای کارایی تولید و عرضه را خواهد گرفت. ثبات عرضه پس از دوره کوچکی با ایجاد انبارهای داخلی و انتقال بخشی از خطوط تولید به داخل کشورها بیشتر خواهد شد.

به علاوه بحران کرونا نشان داد استراتژی ترامپ در تمرکز بر رقابت قدرتهای بزرگ در دنیا نادرست بود. حتی اگر آمریکا یک ابر قدرت بماند نمیتواند امنیتش را به تنهایی حفظ کند. درک اهمیت قدرتمند بودن در تعامل با دیگر دولتها بجای قدرتی برتر از دیگر دولتها بودن، در زمان همه گیری یک بیماری، ضروری است.

یک بحران در این مقیاس می تواند جامعه را به طرز چشمگیری ، به سمت بهتر شدن یا بدتر شدن تغییر دهد. در اینجا نظرات و پیش بینی های بیش از ۳۰ متفکر بزرگ برای آنچه در آینده اتفاق خواهد افتاد آورده شده است.

در حال حاضر ، ابعاد مقیاس بحران ویروس کرونا برای بسیاری از آمریکایی ها یادآور حادثه یازده سپتامبر و یا بحران مالی سال ۲۰۰۸ می باشد، رویدادهایی که جامعه را به صورتی ماندگار تغییر داده است. از نحوه سفر و خرید خانه ، تا سطح امنیت و نظارت و حتی به زبانی که استفاده می کنیم. روشهایی که اکنون به آنها عادت کرده ایم.

یک ویروس جدید و جهانی که شاید ماه ها ما را در خانه های خود نگه می دارد، در حال حاضر روابط ما با دولت ها، با دنیای خارج و حتی یکدیگر را مجدداً تغییر می دهد. تغییراتی که این متخصصان انتظار دارند طی ماهها یا سالهای آینده بروز پیدا کنند و ممکن است احساسی نا آشنا و یا احساس نگرانی برای ما بوجود آوردند: آیا ملت ها بسته خواهند ماند؟ آیا تماس بدنی تبدیل به تابو خواهد شد؟ رستوران ها چه می شوند؟

اما لحظه های بحران فرصت هایی را نیز به وجود می آورند: استفاده پیشرفته تر و انعطاف پذیر از فناوری، قطبی بودن کمتر، قدردانی دوباره از طبیعت و سایر لذت های ساده زندگی. هیچ کس دقیقاً نمی داند چه پیش خواهد آمد ، اما این بهترین تلنگر به ما در ایجاد آشنایی با روشهای ناشناخته ای است که بر اساس آن، جامعه، دولت، مراقبت های بهداشتی، اقتصاد، سبک زندگی و ... تغییر خواهد کرد.

این مطالعات و پیش بینی ها در سر فصل های زیر تقسیم بندی شده اند:

<ul style="list-style-type: none"> • روابط انسانی خطرناک می شود • نوع جدیدی از میهن پرستی • کاهش قطبی بودن • بازگشت به ایمان در متخصصان • فردگرایی کمتر • پرستش مذهبی متفاوت خواهد بود • مدل های جدید اصلاحات 	<p style="text-align: center;">اجتماع</p>
<ul style="list-style-type: none"> • موانع نظارتی برای ابزارهای آنلاین سقوط خواهد کرد • یک سبک زندگی دیجیتالی سالم • یک واقعیت مجازی 	<p style="text-align: center;">تکنولوژی</p>
<ul style="list-style-type: none"> • ظهور پزشکی از راه دور • دریچه ای برای مراقبت بیشتر از خانواده • دولت تبدیل به یک داروخانه بزرگ می شود • علم دوباره سلطنت می کند 	<p style="text-align: center;">سلامت / دانش</p>
<ul style="list-style-type: none"> • سرانجام جلسات کنگره می تواند به صورت مجازی برگزار شود • دولت بزرگ باز می گردد • خدمات دولتی مجدداً وجهه خود را بازیابی می کند • یک فدرالیسم جدید مدنی • قوانینی که با آنها زندگی کرده ایم، همه اعمال نمی شوند • اعتماد دوباره به موسسات را احیا کرد • انتظار قیام سیاسی را دارید 	<p style="text-align: center;">دولت</p>
<ul style="list-style-type: none"> • رای گیری الکترونیکی به جریان اصلی مبدل خواهد شد • "روز انتخابات" تبدیل به "ماه انتخابات" خواهد شد • رأی دادن از طریق پست به یک هنجار تبدیل می شود 	<p style="text-align: center;">انتخابات</p>
<ul style="list-style-type: none"> • محدودیت بیشتر در مصرف انبوه • زنجیره های تامین داخلی قوی تر • شکاف نابرابری گسترده تر خواهد شد 	<p style="text-align: center;">اقتصاد جهانی</p>
<ul style="list-style-type: none"> • اشتیاق برای تغییر مسیر • غذا خوردن جمعی کمتر، اما شاید آشپزی بیشتر • احیای پارک ها • تغییر در درک ما از "تغییر" • استبداد عادت، و نه بیشتر 	<p style="text-align: center;">سبک زندگی</p>

روابط انسانی خطرناک می شود.

Deborah Tannen استاد زبانشناسی در جورج تاون است که اخیراً کتاب "شما تنها کسی هستید که می توانم بگویم: داخل زبان دوستی های زنان" را به رشته تحریر درآورده است.

در ۱۱ سپتامبر، آمریکایی ها کشف کردند که ما در برابر مصیبت هایی که فکر می کنیم فقط در سرزمین های دوردست رخ می دهد، آسیب پذیر هستیم. بحران مالی سال ۲۰۰۸ به ما گفت که ما همچنان می توانیم از مصیبت های دوره های گذشته مانند سقوط اقتصادی ناشی از رکود بزرگ رنج ببریم. اکنون، بیماری همه گیری مشابه آنفلوآنزای ۱۹۱۸، یک هیولای ناخواسته در زندگی ما است.

از بین رفتن ساده اندیشی، یا ناراضی، روشی جدید برای زندگی در جهان است که می توانیم انتظار داشته باشیم عملکرد ما را در جهان تغییر دهد. اکنون می دانیم که لمس کردن اشیاء، بودن با افراد دیگر و تنفس هوا در فضای محصور می تواند خطرناک باشد. سرعت این آگاهی برای افراد مختلف متفاوت خواهد بود، اما هرگز نمی تواند برای کسی که در این سال زندگی کرده است به طور کامل غیر ملموس بوده باشد.

این خودداری از دست دادن با دیگران و یا لمس صورت خودمان می تواند از یک رفتار اکتسابی به یک رفتار غریزی تبدیل شده و به نوعی همه ما را دچار وسواس اجتماعی (OCD) نماید چرا که ما هرگز نخواهیم توانست دست از شستن مکرر دست های مان برداریم.

احساس راحتی در حضور دیگران ممکن است با احساس راحتی بیشتر در غیاب افراد دیگر جایگزین شود، به خصوص در مورد افرادی که آنها را از نزدیک نمی شنا سیم. به جای پرسیدن اینکه "آیا دلیلی برای انجام این کار به صورت آنلاین وجود دارد؟" خواهیم پرسید، "آیا دلیل کافی برای انجام این کار به صورت حضوری وجود دارد؟" و ممکن است لازم باشد تا از وجود این دلایل متقاعد شویم تا انجامش دهیم. متأسفانه، هر چند به طور ناخواسته، آنهایی که دسترسی آسان به پهنای باند ندارند، بیشتر دچار آسیب خواهند شد. "پارادوکس ارتباط آنلاین" ایجاد خواهد شد: اینکه مسافت بیشتر، ارتباط بیشتری نیز ایجاد می کند، زیرا بیشتر با افرادی که از نظر فیزیکی دور و دورتر هستند ارتباط برقرار می کنیم چرا که به خاطر همین فاصله، ما احساس امنیت بیشتری نسبت به آنها خواهیم داشت.

نوع جدیدی از میهن پرستی

Mark Lawrence Schrad استاد یار علوم سیاسی و نویسنده کتاب *Smashing Liquor Machine*: یک تاریخچه جهانی از مساله ممنوعیت.

آمریکا مدتهاست که "وطن پرستی" را مترادف با "نیروهای مسلح" کرده است. اما شما نمی توانید ویروس شلیک کنید! کسانی که در خط مقدم جبهه ها علیه ویروس کرونا قرار دارند، سربازان، نظامیان و یا افراد رسمی و در استخدام نیروهای نظامی نیستند. آنها پزشکان، پرستاران، داروسازان، معلمان، ارائه دهندگان خدمات درمانی و مراقبتی، کارکنان فروشگاه ها، کارگران خدمات، صاحبان مشاغل کوچک و کارمندان هستند. مانند آقای Wenliang و یا پزشکان شهر ووهان چین که بسیاری از آنها ناگهان با انجام کارهای غیرقابل تحمل، همراه با افزایش خطر آلودگی و مرگ مواجه شدند که هرگز برای قرار گرفتن در این شرایط "ثبت نام" نکرده بودند.

هنگامی که همه چیز گفته شد و تمام شد، شاید ما فداکاری های آنها را "میهن پرستی" واقعی بدانیم، به پزشکان و پرستاران خود سلام و احترام بگذاریم و بگویم "از خدمات شما متشکرم"، همانطور که اکنون برای سربازان ارتش این کار را انجام می دهیم. ما

به آنها مزایای بهداشتی و تخفیف مجازات قضایی خواهیم داد و مجسمه هایی را بنا خواهیم کرد و برای این طبقه جدید از افرادی که سلامتی و جان خود را فدای ما می کنند، جشن هایی را برگزار می کنیم. همچنین شاید ما نیز در نهایت درک بیشتری از "وطن پرستی" به دست آوریم و حافظان سلامت و زندگی جامعه را بیشتر از سایرین، "وطن پرست" بدانیم. شاید تمرکز زدایی "میهن پرستی" از نظامیان آمریکا و جایگزین کردن "عشق به جامعه" یکی از مزایایی باشد که می تواند از این همه آشفتگی ناگوار بیرون بیاورد.

کاهش قطبی بودن

Peter T. Coleman استاد روانشناسی در دانشگاه کلمبیا است که در مورد "ناسازگاری های سخت درمان" مطالعه می کند. کتاب بعدی وی با عنوان *The Way Out: How To Over Toar Polarization*، در سال ۲۰۲۱ منتشر خواهد شد.

شوک (های) خارق العاده ای که همه گیری ویروس کرونا به سیستم ما وارد کرده است، باعث شده است تا آمریکا را از الگوی ۵۰ ساله قطبی شدن سیاسی و فرهنگی که در آن به دام افتاده ایم، خارج کند و به ما کمک کند تا مسیر همبستگی ملی مان را به سمت همبستگی و عملکرد بیشتر تغییر دهیم. ممکن است ایده آل گرایانه به نظر برسد، اما دو دلیل وجود دارد که فکر کنیم ممکن است اتفاق بیفتد.

اولین سناریو "دشمن مشترک" است که مردم در مواجهه با یک تهدید خارجی مشترک، اختلافات خود را کنار می گذارند. COVID-19 دشمن مهمی را در برابر ما قرار می دهد که بین جمهوری خواهان و دموکرات ها تمایز قائل نمی شود و ممکن است انرژی خارق العاده ای را برای ما در تنظیم مجدد و ساماندهی مجدد مان فراهم کند. در طول حمله رعد آسا، ۵۶ روز بمباران نازی ها علیه انگلیس، کابینه وینستون چرچیل از دیدن رشد صعودی اقدامات انسانی و نوع دوستی، دلسوزی و سخاوتمندی مردم نسبت به یکدیگر در کلام و عمل، شگفت زده شد.

دلیل دوم، سناریوی "موج شوک سیاسی" است. مطالعات نشان داده اند که الگوهای رابطه قوی و پایدار، اغلب پس از بی ثبات کردن برخی از شوک های اصلی، مستعد تغییر می شوند. این مساله لزوماً بلافاصله اتفاق نمی افتد، اما با مطالعه ۸۵۰ درگیری ایالتی که بین ۱۸۱۶ تا ۱۹۹۲ رخ داده است، مشخص شد که بیش از ۷۵ درصد از آنها طی ۱۰ سال با یک شوک بی ثبات کننده بزرگ به پایان رسیدند. شوک های اجتماعی می توانند به روش های مختلفی عمل کنند و وضعیت را بهتر یا بدتر کنند. اما با توجه به سطح تنش فعلی، این سناریو نشان می دهد که اکنون زمان شروع ترویج الگوهای سازنده تر در گفتمان فرهنگی و سیاسی ما است. زمان تغییر به وضوح رسیده است.

بازگشت به ایمان در متخصصان

Tom Nichols استاد دانشگاه کالج جنگ نیروی دریایی ایالات متحده و نویسنده کتاب «مرگ تخصص» است.

چندین سال است که آمریکا به کشوری تبدیل شده که دیگر اهمیت اساسی سابق را برای تخصص قائل نیست. این "تجمّلات" است که از طریق صلح، رفاه و سطح بالای فناوری در دسترس مصرف کننده، به ما قدرت می دهد. ما لازم نیست در مورد چیزهایی که زمانی ذهن ما را به خود مشغول میکرد، فکر کنیم مواردی از قبیل جنگ هسته ای، کمبود نفت، بیکاری زیاد و یا بالا رفتن نرخ بهره.

"تروریسم" به نوعی ذهنی از تهدید تنزل کرده است که ما برای مواجهه با آن داوطلبان را در قالب ارتش خود به گوشه و کنار بیابان های دنیا به عنوان سربازان خط مقدم کشور اعزام می کنیم. ما حتی یک ستاره تلویزیونی را به ریاست جمهوری ارتقا دادیم که یک حمله پوپولیستی به بوروکراسی و تخصص است که بیشتر عملکرد دولت را به انجام اقدامات روزمره تبدیل کرده است.

بحران COVID-19 می تواند این مسئله را از دو طریق تغییر دهد. اول اینکه این بحران مردم را مجبور کرده است که مجدداً مسایل "تخصصی" را بپذیرند. تا پیش از سر رسیدن یک بیماری همه گیر، تمسخر متخصصان کار ساده ای بود، و بعد از آن بود که مردم تمایل دارند تا مطالب را از متخصصان پزشکی بشنوند.

دوم، ممکن است این امیدواری وجود داشته باشد که مجدداً آمریکایی ها را به سطح جدیدی از رو آوردن به تخصص گرایی برگرداند و یا حداقل آنها را به سمت این فکر هدایت کند که مقوله "دولت" موضوعی برای افراد "جدی" است. شکست قاطع دولت ترامپ در حفظ سلامت آمریکایی ها و کند کردن انفجار همه گیری این ویروس و تاثیر آن بر اقتصاد هم ممکن است به اندازه کافی مردم را مجاب کند تا از دولت، به غیر از "رضایت عاطفی" مطالبات دیگری نیز داشته باشند.

فردگرایی کمتر

Eric Klinenberg استاد جامعه شناسی و مدیر موسسه دانش عمومی در دانشگاه نیویورک است. او به تازگی کتاب "کاخ های مردم" را به رشته تحریر درآورده است: چگونه زیرساختهای اجتماعی می توانند به مبارزه در مقابل نابرابری، قطبی شدن و افول زندگی مدنی کمک کنند.

همه گیری ویروس کرونا پایان دوران عاشقانه ما با جامعه بازار و فردگرایی بیش از حد است. ما می توانیم به سمت اقتدار گرایی روی آوریم. تصور کنید رئیس جمهور دونالد ترامپ در حال تلاش برای تعلیق انتخابات نوامبر است. چشم انداز برخورد نظامی را در نظر بگیرید. سناریوی "مدینه جاهلیه" واقعی است. اما من معتقدم که ما در جهت دیگری خواهیم رفت. اکنون شاهد هستیم که مدل های مبتنی بر بازار برای سازمان های اجتماعی ناکام است، و یا حتی فاجعه بار است، زیرا رفتار های خود محور (از ترامپ به پایین)، این بحران را تبدیل به بحرانی بسیار خطرناک تر از آنچه که باید بود، می کند.

پس از اتمام این امر، ما سیاست خود را مجدداً تغییر خواهیم داد و سرمایه گذاری های جدید قابل توجهی در کالاهای عمومی به خصوص برای سلامتی و خدمات عمومی انجام می دهیم. من فکر نمی کنم سطح اجتماعی بودن ما کمتر شود. در عوض، ما قادر خواهیم بود که بینیم سرنوشت ما چگونه پیوند می خورد. همبرگر ارزان قیمتی که من از رستورانی می خرم که به صندوق داران و کارکنان آشپزخانه بیمارش حقوق پرداخت میکند، من را بیشتر در معرض ابتلا به بیماری قرار می دهد، این دقیقاً مشابه همسایه ای است که از ماندن در خانه در خلال این همه گیری خودداری می کند زیرا مدرسه دولتی ما نتوانسته است به او علم یا مهارت های تفکر بحرانی بیاموزد. اگر دولت درآمد میلیون ها کارگر را که در یک رکود شغل خود را از دست می دهند تضمین نکند، اقتصاد و نظم اجتماعی که به حمایت از آن کمک می کند سقوط خواهند کرد. اگر دولت به کاهش یا لغو بدهی دانشجویان کمک نکند، جوانان موفق به عرضه توانمندیهای خود نخواهند شد. همه گیری ویروس کرونا باعث درد و رنج عظیمی خواهد شد. اما این امر ما را وادار می کند تا دوباره در مورد اینکه چه کسی هستیم و برای چه چیزی ارزش قایلیم، تجدید نظر کنیم و در دراز مدت می تواند به ما کمک کند تا نسخه بهتری از خودمان را کشف کنیم.

پرستش مذهبی متفاوت خواهد بود.

Amy Sullivan یک مدیر استراتژی است.

ما یک قوم "عید پاک" هستیم، بسیاری از مسیحیان علاقه مند به گفتن این موضوع هستند و بر پیروزی امید به زندگی بر ترس از آن تأکید دارند. اما چگونه این مردم اگر نتوانند در صبح عید پاک با هم شادی کنند، مقدس ترین روز خود را مشاهده می کنند و عید پاک را گرامی خواهند داشت؟ چگونه یهودیان که باید مراسم مذهبی خود را در "زوم" برگزار کنند، رهایی خود را از اسارت جشن خواهند گرفت؟ آیا خانواده های مسلمان می توانند ماه رمضان را جشن بگیرند اگر نتوانند برای نمازهای جماعت به مساجد محلی مراجعه کنند یا با عزیزان شان جمع شوند تا روزه خود را افطار کنند؟

تمام ادیان با چالش زنده نگه داشتن خود در شرایط نامساعدی از قبیل جنگ یا آزار و شکنجه روبرو بوده اند، اما هرگز تمام ادیان به طور هم زمان با یک چالش مشترک دست به گریبان نبوده اند. دین در زمان قرنطینه، تصورات پیروانش از مفاهیم دینی را به چالش می کشد. اما همچنان این فرصت را برای کسانی که اجتماع محلی ندارند به وجود می آورد تا بتوانند نمونه هایی از موعظه از راه دور را گسترش دهند. ممکن است در این میان شیوه های تامل برانگیزی محبوبیت پیدا کنند. و شاید - فقط شاید - این امکان بوجود آید تا "جنگ فرهنگی" که موعظه گران از بازیگران آن با عنوان "سربازان عدالت اجتماعی" یاد میکنند، در وضعیت کنونی به هم پیوسته بشریت، تسهیل شود.

مدل های جدید اصلاحات

Jonathan Rauch نویسنده "در موسسه آتلانتیک و همکار ارشد در موسسه بروکینگز است.

یک بخشی از جامعه آمریکایی ها اخیراً "همه گیری تحول گرایی" را تجربه کرده اند: همجنس گرایان.

البته، HIV / AIDS از هر نظر با ویروس کرونا متفاوت است، اما احتمالاً یک درس عملی برای ما به همراه دارد: مصیبت ها، تغییرات را بوجود می آورند. بخشی از همجنس گرایان آمریکایی به علت ناکامی دولت در برآوردن خواسته های اجتماعی شان، خود برای ایجاد سازمان ها، شبکه ها و دانش فنی مورد نیازشان بسیج شدند.

اپیدمی ویروس کرونا همچنین نقص های مهلکی در سیستم مراقبت های بهداشتی را نشان داد و ما را در خصوص لزوم اصلاحات در این حوزه آگاه کرد. مردم روش های جدیدی برای برقراری ارتباط و پشتیبانی از یکدیگر در برابر مشکلات پیدا می کنند. آنها مطمئناً خواهان ایجاد تغییرات اساسی در سیستم مراقبت های بهداشتی و شاید دولت هستند. آنها به زودی از مفاهیم "وابستگی متقابل" و "جامعه" آگاه خواهند شد. من نمی توانم اثرات دقیق این تغییرات را پیش بینی کنم، اما مطمئن هستم که سال ها این اثرات را مشاهده خواهیم کرد.

موانع نظارتی برای ابزارهای آنلاین سقوط خواهند کرد.

Katherine Mang مدیر و سردبیر مجله Reason است.

COVID-19 بسیاری از موانع مصنوعی برای حرکت بیشتر زندگی ما به سمت آنلاین شدن را از بین خواهد برد. البته همه چیز نمی تواند مجازی شود. اما در بسیاری از بخش های زندگی ما ، نفوذ و استفاده از ابزار قدرتمند آنلاین، بوسیله دیوان سالاران، کند شده است. به عنوان مثال ، تجدید نظر در HIPAA (قانون بیمه سلامت در آمریکا) برای پوشش بیمه ای داروهای تجویز شده برای بیمارانی که از راه دور و بدون مراجعه حضوری به پزشک از خدمات پزشکی استفاده کرده اند، یک تغییر طولانی مدت بود. به عنوان مثال ، تجدید نظر در HIPAA بود که به ارائه دهندگان خدمات پزشکی اجازه داد تا از همان ابزارهایی استفاده کنند که بقیه ما هر روز و به صورت متداول برای برقراری ارتباط استفاده می کنیم از قبیل FaceTime، Skype و ایمیل . اگر بخاطر این بحران نباشد ، بوروکراسی نظارتی و دیوان سالاران ممکن است سالها پای خود را از روند آنلاین شدن خدمات کنار نکشند.

مقاومت - که توسط اتحادیه های معلمان و سیاستمداران صورت می پذیرد- در اجازه دادن به آموزش آنلاین برای دانش آموزان، ضرورتاً از بین رفته است. تقریباً غیرممکن است که دانش آموزان را بعد از طی شدن بحران کرونا بتوان دوباره بر سر کلاس درس در مدارس برگرداند، زیرا بسیاری از خانواده ها متوجه مزایای آموزش از راه دور شده اند و آنها آموزش از خانه یا مشاغل آنلاین را ترجیح می دهند. برای بسیاری از دانشجویان کالج ، بازگشت به اتاق خوابگاه های گران قیمت دانشگاه جذابی نیستی نخواهد داشت، و تمام این موارد، تغییرات گسترده ای را در بخش هایی که مدت های طولانی به دور از نوآوری بوده اند، تحمیل خواهد کرد.

در حالی که نمی توان همه مشاغل را نیز به صورت دور کاری انجام داد، بسیاری از مردم در حال یادگیری از این موضوع هستند که تفاوت اجبار به پوشیدن لباس رسمی و کراوات و رفت و آمد به محل کار برای یک ساعت کار را با امکان دانلود یک یا دو اپلیکیشن به همراه مجوز از رئیس شان و کار موثر در خانه مقایسه نمایند. هنگامی که شرکت ها مراحل انجام کار خود به صورت دور کاری را تنظیم کردند، انکار گزینه های مذکور برای کارمندان دشوارتر و پر هزینه تر خواهد بود. به عبارت دیگر، معلوم است که جلسات بسیار زیادی (و قرار ملاقات ها، و مراجعه به مطب پزشکان و کلاس های درس) واقعاً می توانست یک ایمیل باشد. و از این به بعد خواهد بود.

یک سبک زندگی دیجیتالی سالم.

Sherry Turkle استاد مطالعات اجتماعی علوم و فناوری در دانشگاه MIT و نویسنده *Reclaiming Conversation: The Power of Talk in a Digital Age* است.

شاید بتوانیم از وقتی که با دستگاههای دیجیتالی خود می گذرانیم برای تجدید نظر در ایجاد جوامع دیگری که می توانیم از طریق آنها ایجاد کنیم، استفاده کنیم. در نخستین روزهای ایجاد فاصله اجتماعی و ویروس کرونا ، نمونه های اولیه الهام بخش در این خصوص را دیدیم. استاد موسیقی Yo-Yo Ma کنسرت های زنده روزانه ای از آهنگ های مورد علاقه اش، در شبکه های اجتماعی ارسال می کند. Laura Benanti، نوازندگان موزیکال دبیرستانی را که قصد ندارند خودشان در آن نمایش ها حضور پیدا کنند ، دعوت می کند تا اجراهای خود را برای او ارسال کنند. او قول داده است که تمام اجراهای ارسالی را شخصا نگاه کند. Lin-Manuel Miranda نیز به این کمپین پیوسته است و او نیز قول تماشای اجراهای ارسال شده را داده است. کارآفرینان و سرمایه گذارانی هم وقت خود را برای گوش دادن به این اجرا ها خواهند گذاشت.

مربیان یوگا کلاسهای خود را به صورت رایگان و آنلاین برگزار می کنند. این زندگی متفاوتی است. این زایش یک رسانه سخاوتمند و دارای همدلی انسانی است. در این رسانه جدید، افراد در حال جستجو هستند و سؤال می کنند: "من چه کاری می توانم انجام دهم؟ من یک زندگی، یک تاریخ دارم. مردم به چه چیزهایی نیاز دارند؟" اگر با حرکت به جلو، بیشترین سرشت انسانی خود را از طریق دستگاه های دیجیتال خود اعمال کنیم، این میراث قدرتمند COVID-19 خواهد بود. نه تنها "به صورت فردی در یک جمع"، بلکه "با هم اما به صورت فردی".

یک واقعیت مجازی.

Elizabeth Bradley رئیس کالج *Vassar* و محقق در حوزه بهداشت جهانی است.

واقعیت مجازی به ما امکان می دهد تا تجاربی را که دلمان می خواهد، داشته باشیم حتی اگر مجبور به جدا شدن، قرنطینه یا تنهایی شویم. شاید اینگونه ما در شیوع و همه گیری بعدی یک بیماری، خودمان را تطبیق دهیم و در امان بمانیم. من می خواهم یک برنامه واقعیت مجازی را ببینم که به جامعه پذیری و سلامت روان افرادی که مجبور به خود قرنطینی هستند کمک کند. تصور کنید که عینک بگذارید، و ناگهان خود را در یک کلاس یا یک محیط عمومی بیابید.

سلامت / دانش

ظهور پزشکی از راه دور.

Ezekiel J. Emanuel رئیس گروه اخلاق پزشکی و سیاست های بهداشتی در دانشگاه پنسیلوانیا است.

این بیماری همه گیر، الگوی ذهنی ما را در ارائه خدمات درمانی تغییر خواهد داد. سالهاست که پزشکی از راه دور به عنوان یک سیستم کنترل هزینه و با کیفیت بالا، در حاشیه خدمات پزشکی رواج دارد. بدیهی است که مراجعه به مطب پزشکان به صورت مجازی می تواند محبوبیت خود را افزایش دهد چرا که روال مراقبت های سنتی به علت این بیماری همه گیر تضعیف خواهد شد. برای این تغییر الگوی ذهنی مزایای بازدارنده ای نیز وجود دارد. ماندن در خانه برای تماس ویدئویی، شما را از سیستم حمل و نقل شهری، نشستن در اتاق انتظار مطب پزشکان و از همه مهمتر، دور ماندن از بیمارانی که نیاز به مراقبتهای ویژه دارند، بی نیاز میگرداند.

دریچه ای برای مراقبت بیشتر از خانواده.

Ai-Jen Poo مدیر اتحادیه ملی کارگران داخلی و مراقبت از نسل هاست.

بیماری همه گیر ناشی از ویروس کرونا، شکاف موجود در زیرساخت های مراقبتی ما را نمایان کرده است، زیرا میلیون ها خانواده آمریکایی مجبور شده اند بدون یک شبکه ایمنی مناسب، با این بحران مواجه شوند. با داشتن عزیزانی بیمار و نیز کودکانی که به طور ناگهانی از مدرسه رفتن باز مانده اند و تمام وقت در خانه هستند، آنها مجبور به انتخابی غیرممکن از میان خانواده هایشان، از بین رفتن سلامتی شان و مشکلات مالی شان هستند. بعلاوه، کمکهای اصولی برای مراقبت از کودکان به صورت بسیار محدودی وجود دارد، دسترسی به مراقبت های طولانی مدت در بهترین حالت، جزئی است و تعداد کمی از کارگران به مرخصی استعلاجی دسترسی دارند، به این معنی که اگر در محل کار خود حاضر نشوند، پرداختی به آنها صورت نخواهد گرفت.

این بحران باید حمایت گسترده سیاسی را برای مراقبت از خانواده در سطح جهانی فراهم کند. یک صندوق فدرال عمومی که همه ما از آن بهره مند شویم و به ما کمک کند تا در هنگام کار از خانواده خود مراقبت کنیم، از مراقبت از کودک و مراقبت از بزرگسالان گرفته تا حمایت از افراد دارای معلولیت. ویروس کرونا توجه ویژه ای را به نیازهای برآورده نشده جمعیت رو به رشد کهنسالان در کشور ما و ده ها میلیون نفر از خانواده های بد سرپرست و مراقبان حرفه ای آنها که در حال خدمات رسانی به این اقشار هستند، نشان داده است. خدمات بهداشتی همیشه یک مسئولیت مشترک بوده است. با این حال، سیاست ما هرگز به طور کامل از آن پشتیبانی نکرده است. این لحظه، همانطور که هست، چالش برانگیز است، باید ما را به سمت تغییر آن سوق دهد.

دولت تبدیل به یک داروخانه بزرگ می شود.

Steph Sterling قائم مقام موسسه روزولت و نویسنده مقاله "در راستای منافع عمومی: دموکراتیک کردن داروها از طریق مالکیت عمومی" است.

ویروس کرونا باعث خرابی سیستم گران قیمت، ناکارآمد و مبتنی بر بازار فعلی ما برای توسعه، تحقیق و تولید داروها و واکسن ها شده است. اگرچه COVID-19 یکی از چندین شیوع ویروس کروناست که ما در طی ۲۰ سال گذشته مشاهده کرده ایم، اما منطق سیستم فعلی ما - طیف وسیعی از مشوق های گران قیمت دولت که برای تحریک توسعه بخش خصوصی در نظر گرفته شده اند - منجر به چشم انداز ۱۸ ماهه کنونی شده است که برای در دسترس بودن واکسن گسترده این بیماری پیش بینی شده است.

بنگاههای دارویی خصوصی تا زمانی که از سودآوری آن اطمینان حاصل نکنند، تولید واکسن یا اقدامات متقابل ضروری دیگر برای بهداشت عمومی را در اولویت قرار نخواهند داد، و مسلماً این روش برای جلوگیری از ایجاد اختلال در سیستم بهداشتی خیلی کند می باشد.

واقعیت زنجیره های عرضه شکننده دارویی که هم اکنون فعال هستند، به همراه خشم عمومی ناشی از سوء استفاده از ثبت اختراعات که باعث محدود شدن دسترسی به درمان های جدید می شود، به یک اجماع نوظهور و دو طرفه منجر شده است که موید این نکته است که بخش دولتی باید مسئولیت بسیار فعال تر و مستقیم تری برای توسعه و ساخت داروها برعهده بگیرد.

این رویکرد کارآمدتر و انعطاف پذیر تر و نقش پررنگ تر دولت در تامین داروها، جایگزین روش شکست خورده ما در نیم قرن گذشته خواهد شد که صرفاً برای تأمین نیازهای اساسی سلامتی بر انگیزه های مبتنی بر بازار استوار بوده است.

علم دوباره سلطنت می کند.

Sonja Trauss مدیر اجرایی شرکت حقوقی YIMBY است.

"حقیقت" و مهم ترین نماینده آن که "علم" است، بیش از یک نسل است که با کاهش در اعتبار روبرو بوده است. همانطور که Obi-Wan Kenobi در سال ۲۰۰۵ به ما گفت، "شما خواهید فهمید که بسیاری از حقایقی که ما به آنها وابسته می شویم بسیار به دیدگاه خود ما وابسته هستند." مدت ها قبل از دونالد ترامپ، Stephen Colbert اصطلاح "باور به صداقت" را برای توصیف گفتمان سیاسی رو به رشد "عدم صداقت" به کار گرفت. بیش از یک دهه است که صنعت نفت و گاز، مشابه با صنعت دخانیات جنگی را علیه حقیقت و علم انجام داده است.

در مجموع، این به شرایطی منجر شد که جمهوری خواهان ادعا کردند که گزارش های مربوط به کرونا علمی نبودند، بلکه صرفاً بازی سیاسی رقیب بوده و این برای میلیون ها نفر منطقی به نظر می رسید. اما به سرعت، آمریکایی ها دوباره در حال افزایش آشنایی

خود با مفاهیم علمی مانند نظریه میکروپ و رشد نمایی هستند. بر خلاف اثرات ناشی از مصرف دخانیات یا تغییرات آب و هوایی که در بلند مدت ظاهر می شوند، شبهه افکنان علمی قادر خواهند بود تأثیرات ویروس کرونا را فوراً مشاهده کنند. حداقل برای ۳۵ سال آینده، من فکر می کنم می توان انتظار داشت که احترام عمومی به تخصص در بهداشت عمومی و همه گیری ها، حداقل تا حدی احیا شود.

دولت

سرانجام جلسات کنگره می تواند به صورت مجازی برگزار شود.

Ethan Zuckerman استاد یار هنر و علوم رسانه ای در MIT، مدیر مرکز رسانه های مدنی و نویسنده کتاب های دیجیتال: "چرا ما فکر می کنیم اینترنت ما را به هم وصل می کند، چرا این کار را نمی کند، و چگونه می توان آن را بازنگری نمود." است.

ویروس کرونا می تواند بسیاری از موسسات را مجبور به حرکت به سمت مجازی شدن کند. یکی از موسساتی که می تواند بیشترین منفعت را از این مساله در ایالات متحده ببرد، کنگره است. ما نیاز داریم تا کنگره بتواند در خلال این بحران به کار خود ادامه دهد، اما با توجه به توصیه هایی برای محدود کردن تجمعات به ۱۰ نفر یا کمتر، در حال حاضر برگزاری جلسه در مجلس نمایندگان گزینه عاقلانه ای نیست. حداقل نتایج آزمایش کرونای دو عضو کنگره مثبت بوده است.

در عوض، این زمان بسیار خوبی است که نمایندگان کنگره بتوانند به حوزه انتخابیه خود بازگردند و روند قانونگذاری مجازی را بطور دائم شروع کنند. نه تنها این حرکت در حال حاضر از نظر پزشکی ضروری است، بلکه مزایای جانبی نیز دارد. بدین ترتیب قانون گذاران به رأی دهندگان به خود نزدیک تر خواهند بود و به احتمال زیاد نسبت به دیدگاه های آنها و نیز مسائل محلی، حساس تر خواهند شد. لابی کاری در کنگره مجازی سخت تر خواهد بود، زیرا با برگزاری جلسات کنگره به صورت مجازی، لابی گری های بی پایان احزاب و سفارشات واسله از واشنگتن سخت تر خواهند بود. انطباق نمایندگان با احزاب نیز ممکن است به دلیل زنده شدن دلبستگی های نمایندگان به حوزه های انتخابیه شان، کاهش یابد.

در دراز مدت ممکن است یک کنگره مجازی به ما کمک کند تا یکی از مشکلات بزرگ مجلس نمایندگان را در عصر معاصر برطرف کنیم: بزرگ یا کوچک کردن حوزه های انتخابیه. مجلس از دهه ۱۹۲۰ رشد قابل ملاحظه ای نداشته است، به این معنی که یک نماینده به طور متوسط ۷۷۰،۰۰۰ عضو انتخابیه را وکالت می کند، که این تعداد بر اساس قوانین می بایست ۳۰،۰۰۰ باشد. اگر مشخص شود که یک کنگره مجازی می تواند کار خود را با استفاده از فن آوری های قرن بیست و یکم بهتر انجام دهد، شاید بتوانیم نسبت مذکور را به ۱:۳۰،۰۰۰ جورج واشنگتن بازگردانیم.

دولت بزرگ باز می گردد.

Margaret O'Mara استاد تاریخ دانشگاه واشنگتن و نویسنده کتاب "کد: سیلیکون ولی و بازسازی آمریکا" است.

نبرد با کرونا در حال حاضر باعث شده است که دولتهای فدرال، ایالتی و محلی برای آمریکایی ها بسیار بیشتر از حالت عادی به چشم بیایند. هنگامی که ما به اخبار روزانه مسئولان بهداشت عمومی می پردازیم، به فرمانداران گوش فرا می دهیم، و از رهبران ملی مان کمک و امید می خواهیم، شاهد نقشی اساسی هستیم که "دولت بزرگ" در زندگی و سلامتی ما ایفا می کند. ما همچنین عواقب مهلک چهار دهه عدم سرمایه گذاری در زیرساخت های عمومی و اخراج تخصص های عمومی را می بینیم. آمریکا نه تنها به دوز

عظیمی از دولت بزرگ نیاز دارد تا بتواند از این بحران خارج شود، بلکه ما در آینده بیش از هر زمان دیگری به دولتی بزرگتر و عاقل تر احتیاج خواهیم داشت.

خدمات دولتی مجدداً وجهه خود را بازیابی می کند.

Lilliana Mason / استادیار دولت و سیاست در دانشگاه مرلیند ، کالج پارک ، و نویسنده موافقتنامه *Uncivil*: چگونه سیاست هویت ما شد.

دوران ریگان به پایان رسیده است. این تصور رایج و پذیرفته شده مبنی بر اینکه دولت ذاتاً بد است، پس از ویروس کرونا ادامه نخواهد یافت. این رویداد که نشان می دهد یک دولت کارآمد برای یک جامعه سالم بسیار مهم است برگرفته از شواهد جهانی است. شنیدن سخنان "من از دولت هستم و برای کمک اینجا هستم" وحشتناک نیست. در حقیقت ، این چیزی است که اکثر مردم در حال حاضر به شدت نا امیدانه منتظر شنیدن آن هستند. ما شاهد تولد دوباره افتخار میهن پرستانه "کار برای دولت" خواهیم بود.

یک فدرالیسم جدید مدنی.

Archon Fung / استاد شهروندی در دانشکده *John F. Kennedy* دانشگاه هاروارد است.

درست همانطور که آسیب های جنگ جهانی دوم پایه و اساس یک دولت قوی تر و همبستگی ملی آمریکا را بنیان نهاد ، بحران ویروس کرونا ممکن است بذر یک فدرالیسم مدنی جدید را بکار د که در آن، ایالت ها و دولت های محلی به مراکز برای عدالت، همبستگی و حل مسائل دموکراتیک تبدیل شوند. بسیاری از آمریکایی ها اکنون و در مواجهه با این چالش بی سابقه، از شکست رهبری ملی ناراضی هستند. وقتی به عقب برگردیم ، خواهیم دید که برخی از جوامع بحران را بسیار بهتر از سایرین اداره کرده اند. به خوبی می توانیم دریابیم که موفقیت در کشورهایی رخ داده است که در آنها رهبران دولتی، مدنی و بخش خصوصی با روحیه ایثار گری برای منافع مشترک به تشریک مساعی پرداخته اند.

در نظر بگیرید که آزمایشگاه ویروس شناسی در دانشگاه واشنگتن به مراتب از مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری (CDC) و یا سایر مراکز در انجام آزمایش های مهم و زود هنگام مربوط به بیماری COVID-19، در زمانی که بیشترین میزان نیاز وجود داشت، پیشی گرفت. برخی از فرمانداران ، شهرداران ، مسئولان آموزش و پرورش و کارفرمایان با اجرای قرنطینه، بستن دانشگاه ها و مکان های دیگر و نیز سهمیه بندی منابع، از این روش به عنوان آسیب پذیر ترین روشها استفاده کردند.

از طرف دیگر ساختار مدنی برخی از جوامع باعث تقویت مسئولیت و نوع دوستی میلیون ها شهروند عادی شده است که در خانه مانده اند ، درآمد خود را از دست داده اند ، فرزندان خود را در داخل خانه خود نگه داشته اند، خود را به صورت اختیاری قرنطینه می کنند، از احتکار خودداری می کنند، از یکدیگر حمایت کرده و حتی لوازم پزشکی و دیگر موارد را جهت روحیه بخشیدن به کادر درمان، جمع آوری نموده و به اشتراک گذاشته اند. ویروس کرونا مهمترین چالش این قرن برای بشریت است. شهروندان با استفاده از حس جدیدی از همبستگی، با چالشهای عظیمی از قبیل تغییرات آب و هوایی روبرو خواهند شد که دوران برتری تاریخی آمریکا را به یکی از ضعیف ترین دوره های اقتصادی تبدیل می کند.

قوانینی که با آنها زندگی کرده ایم، همه اعمال نمی شوند.

Astra Taylor یک فیلمساز و نویسنده کتاب "ممکن است دموکراسی وجود نداشته باشد، اما وقتی از بین برود، فراموشش خواهیم کرد."

واکنش آمریکا به بیماری همه گیر کرونا حقیقتی ساده را آشکار کرده است: بنابراین بسیاری از سیاست هایی که مقامات سیاسی منتخب ما از مدتها پیش به ما گفته بودند که امکان پذیر و عملی است، غیرممکن و غیر عملی بود. در سال ۲۰۱۱، هنگامی که فعالان اشغال وال استریت خواستار لغو بدهی وام های دانشجویی و بدهی های پزشکی بودند، بسیاری از سیاست مداران در رسانه ها به این درخواست خندیدند. در خلال این سال ها، ما همچنان به فشار خودمان بر این موضوع ادامه داده ایم ولیکن به طور مداوم به ما گفته می شود که خواسته های ما غیر واقعی بوده است. اکنون، ما می دانیم که "قوانینی" که ما تحت آن زندگی کرده ایم غیر ضروری بوده، و جامعه را شکننده تر و نابرابر تر می کرده است.

در کل، استفاده از این قوانین قابل اجتناب بوده است. بی خانمان ها می توانند در ساختمان های دولتی اسکان و پناه بگیرند. لازم نیست حتما آب و برق افرادی که قادر به پرداخت قبوض شان نیستند قطع شود. مرخصی استعلاجی می تواند حق همه کارگران باشد. نیازی به سلب مالکیت افرادی که نمی توانند اقساط وام خود بپردازند، نیست؛ و می توان به بدهکاران کمک کرد. رئیس جمهور دونالد ترامپ، باز پرداخت وام های دانشجویی فدرال را فریز کرده است، در حالی که فرماندار نیویورک، تمام بدهی های پزشکی و دانشجویی ایالت نیویورک را فریز کرده است. دموکرات ها و جمهوریخواهان در حال تعلیق بازپرداخت وام های دانشجویی یا لغو کامل آنها به عنوان بخشی از بسته های محرک اقتصادی بزرگتر هستند.

روشن است که در خلال یک بحران، قوانین اعمال نمی شوند و این باعث تعجب شما می شود که پس اصولا چرا آنها جزو قوانین هستند. این فرصتی بی سابقه است که فقط دکمه مکث (Pause) را فشار ندهید تا درد را به طور موقت کاهش دهید، بلکه قوانین را به طور دائم تغییر دهید تا بدین ترتیب میلیون ها نفر از مردم آنقدر آسیب پذیر نباشند.

اعتماد دوباره به موسسات را احیا کرد.

Michiko Kakutani نویسنده کتاب *پرفروش سال ۲۰۱۸*، "مرگ حقیقت" و منتقد پیشین کتاب *در نیویورک تایمز* است.

امیدوارم که همه گیری کرونا، آمریکایی ها را به این واقعیت برساند که نهادها و ارزشهایی که دونالد ترامپ آنها را مکرر مورد تاخت و تاز قرار می دهد، برای کارکرد دموکراسی و همچنین توانایی آن در مقابله با بحران های ملی ضروری است. به رسمیت شناختن اینکه نهادهای دولتی - از جمله آنهایی که به آنها وظیفه حفاظت از سلامتی ما، حفظ آزادیهای ما و نظارت بر امنیت ملی ما سپرده شده است - باید با متخصصان (و نه عناصر وفادار سیاسی) تجهیز شوند. آنها باید تصمیمات خود را از طریق یک روند سیاستگذاری منطقی اتخاذ کرده و براساس مدارک اثبات نمایند. مدارک و شواهدی مبتنی بر علم و دانش تاریخی و ژئوپلیتیکی (نه بر اساس "واقعیت های جایگزین" ترامپ و یا مصلحت سیاسی، غوغا سالاری، هوی و هوس و یا توهم).

به جای سیاست خارجی "اول آمریکا" ی ترامپ، ما باید به دیپلماسی چند جانبه برگردیم، و به این فهم برسیم که همکاری با متحدین - و مخالفان نیز - بسیار ضروری است، به خصوص وقتی که با مشکلات جهانی مانند تغییرات آب و هوایی و بیماری های همه گیر ناشی از ویروس ها روبرو می شویم.

مهمتر از همه، باید بخاطر بسپاریم که "اعتماد عمومی" برای حکومت حائز اهمیت است و اعتماد به "بیان حقیقت" بستگی دارد. همانطور که مورخ نامدار John M. Barry در کتاب خود با نام "آنفلوآنزای بزرگ" در سال ۲۰۰۴ یک داستان آزار دهنده از بیماری همه گیر آنفلوآنزا در سال ۱۹۱۸، که منجر به کشته شدن ۵۰ میلیون نفر در سراسر جهان شد را روایت میکند. درس اصلی این

فاجعه این است که "افراد مسئول باید اعتماد عمومی را حفظ کنند" که راه انجام این کار، "تحریف نکردن هیچ حقیقتی، ظاهر سازی زیبا نکردن برای هیچ واقعیت تلخی و دستکاری نکردن هیچیک از وقایع است."

انتظار قیام سیاسی را دارید.

Cathy O'Neil بنیانگذار و مدیرعامل شرکت حسابرسی الگوریتمی *ORCAA* و نویسنده "سلاح های تخریب ریاضی: چگونه داده های بزرگ نابرابری را افزایش می دهد و دموکراسی را تهدید می کند."

پیامدهای این ویروس کرونا احتمالاً شامل یک قیام سیاسی جدید است (نسخه شماره ۲ اشغال وال استریت)، اما این بار بسیار گسترده تر و وحشتناک تر. پس از فروکش کردن فوریت های بهداشتی، خواهیم دید که تا چه اندازه از اجتماعات سطح بالای افراد ثروتمند، مقامات و سیاستمداران مراقبت صورت می گیرد، در حالی که جوامع فقیر سطح پایین، کاملاً نابود خواهند شد. علاوه بر این، خواهیم دید که چگونه اقدامات سیاسی امکان پذیر است - پروژه های چند میلیارد دلاری می توانند به سرعت تجهیز شوند - اما تنها در صورتی که موارد، ضروری تشخیص داده شوند. این جمعیت حقیر انگاشته شده، سرانجام این پیام را دریافت می کنند که نیازهای آنها نه تنها دائماً مورد بی توجهی قرار خواهند گرفت، بلکه به دلایل سیاسی نیز به آنها بی توجهی می شود، که این امر به احتمال زیاد عواقب چشمگیر و جدی به دنبال خواهد داشت.

انتخابات

رای گیری الکترونیکی به جریان اصلی مبدل خواهد شد.

Joe Brotherton رئیس دموکراسی لایو است که تعرفه های رای های الکترونیکی را ارائه می دهد.

یکی از قربانیان بیماری همه گیر COVID-19 مدل قدیمی محدود کردن رأی دادن به حضور در مراکز رای گیری خواهد بود که مردم باید برای مدت طولانی در مجاورت هم جمع شوند. ما از سال ۲۰۱۰ که کنگره قانونی را تصویب کرد که رأی گیری الکترونیکی را برای دهندگان نظامی و برون مرزی مجاز دانست، به تدریج از این مدل فاصله گرفته ایم. در طولانی مدت، هنگامی که مقامات برگزاری انتخابات با چگونگی امکان رای گیری ایمن در بحبوحه یک بیماری همه گیر، مشغول هستند، اتخاذ فناوری پیشرفته تر - از جمله رای گیری ایمن، شفاف و مقرون به صرفه از طریق دستگاه های تلفن همراه ما - محتمل است. در کوتاه مدت، یک مدل ترکیبی - رأی گیری تلفن همراه به همراه تعرفه های کاغذی - در چرخه انتخابات ۲۰۲۰ در برخی از حوزه های قضایی ظهور می کند. باید انتظار داشته باشیم که این گزینه گسترده تر شود.

به طور واضح، امروزه فناوری های اثبات شده ای وجود دارند که فرایند رای گیری را در خانه و از طریق تلفن های همراه ارائه می دهند، در حالی که همزمان تعرفه های کاغذی رای را نیز تولید می کنند. این سیستم صرفاً یک ایده نیست؛ این واقعیتی است که تقریباً در مدت یک دهه در بیش از هزار انتخابات در رأی دهندگان ارتش و معلولان خارج از کشور ما مورد استفاده قرار گرفته است. این باید یک حالت عادی و متداول جدید تبدیل شود.

"روز انتخابات" تبدیل به "ماه انتخابات" خواهد شد.

Lee Drutman نویسنده کتاب "شکستن دو طرفه" است: پرونده ای برای دموکراسی چند جانبه در آمریکا.

چگونه می توانیم در زمان شیوع ویروس کرونا انتخابات برگزار کنیم؟ با آسانتر کردن رای گیری در زمان مطلوب شهروندان و در هر کجا که آنها می خواهند. به این ترتیب در روز انتخابات ازدحام جمعیت شکل نخواهد گرفت و صف های طولانی تشکیل نمی شود و این روز به تهدیدی برای سلامتی تبدیل نخواهد شد. این تغییر از طریق رای گیری پیش از موعد و رأی گیری از طریق تعرفه های رای الکترونیکی صورت می گیرد و به طور موثری "روز انتخابات" را به "ماه انتخابات" تبدیل می کند (یا شاید "ماه های انتخابات" بسته به نزدیکی انتخابات و حساسیت انتخابات).

این انتقال، نیاز به تفکر و برنامه ریزی قابل توجهی دارد تا اطمینان حاصل شود که با همه جوامع به طور یکسان رفتار می شود و اینکه تقلبی در کار نیست. اما بعلاوه حوزه های رای گیری شلوغ که متصدیان رای گیری در معرض خطر (بیشتر منظور افراد مسن است) در آنها وجود دارند، ایالت ها تحت فشار عظیمی قرار خواهند گرفت تا برنامه هایی را تدوین کنند تا برگزاری انتخابات به صورت غیر حضوری و بدون در نظر گرفتن محدودیت ها ادامه یابد. این یک تغییر دائمی خواهد بود. هنگامی که شهروندان راحتی رأی گیری از طریق پست را تجربه کردند، نمی خواهند مجدداً به سیستم رای گیری قبلی برگردند. سهولت بیشتر، مشارکت رای دهندگان بالاتری را ایجاد می کند، و به طور بالقوه رقابت حزبی در آمریکا را متحول می کند.

رای دادن از طریق پست به یک هنجار تبدیل می شود.

Kevin R. Kosar معاون تحقیقات در انستیتیوی R Street است.

تا به امروز، پنج ایالت جورجیا، کنتاکی، لوئیزیانا، مریلند و اوهایو - برگزاری انتخابات حزبی ریاست جمهوری خود را به تعویق انداختند. بیشتر ایالت ها ممکن است به دنبال اقدام مشابهی باشند. اما این انتخابات نمی تواند به طور نامحدود به تعویق بیفتد. احزاب باید پیش از انتخابات عمومی پاییز، جلسات لازم خود را برگزار کرده و نامزد ریاست جمهوری را انتخاب کنند. براساس برخی گزارش ها، ممکن است تهدید این ویروس کرونا تا ژوئن یا حتی پایان تابستان باقی بماند. در بیشتر ایالت ها، این بدان معنی است در خلال سیاستگذاری برای انتخابات پیش رو خلل بزرگی ایجاد خواهد شد. زمان به سرعت می گذرد.

خوشبختانه، یک وسیله آزمایش شده برای برقراری تعادل بین حفاظت از سلامت عمومی و اجازه به رأی دهندگان برای استفاده از حق رأی شان وجود دارد: رای گیری از طریق نامه. چندین دهه است که نظامیان مستقر در خارج از کشور از طریق پست رای داده اند. برخی از ایالت ها، مانند واشنگتن، اورگان و یوتا، در حال حاضر به همه اجازه می دهند که در خانه رای دهند. رأی دهندگان قبلاً کارتهای ثبت نام و راهنمای انتخابات را از طریق پست دریافت می کنند. سؤال این است که چرا برگه های تعرفه رای گیری را دریافت نمی کنند؟ با توجه به خطراتی که رأی گیری حضوری ایجاد می کند، باید به زودی انتظار داشته باشیم که ایالت ها به صورت فوری برای مدرن سازی سیستم های مرتبط خود اقدام نمایند.

محدودیت بیشتر در مصرف انبوه.

Sonia Shah نویسنده کتابهای "همه گیری، از وبا گرفته تا ابولا و فراتر از آن" و "مهاجرت بزرگ آینده: زیبایی و وحشت زندگی در حرکت هستند."

در بهترین سناریو، آسیب های همه گیر و بیماری های مسری، جامعه را وادار به پذیرش محدودیت هایی در فرهنگ مصرف انبوه می نماید. پذیرش این محدودیت ها به عنوان هزینه معقولی برای دفاع از خود در برابر بیماری های آینده و حوادث اقلیمی می باشند. ده ها سال است که ما با فعالیت های صنعتی خود به حریم طبیعت تجاوز می کنیم و گونه های وحشی را وادار می کنیم تا در مجاورت ما و در انواع دیگری از زیستگاه به زندگی بپردازند. این همان چیزی است که باعث شده است تا میکروب های حیوانی مانند SARS-COV2 به بدن انسان منتقل شوند و باعث همه گیری شوند. از نظر تئوری، ما می توانیم تصمیم بگیریم که رد پای صنعتی خود را کاهش داده و از زیستگاه حیات وحش نیز محافظت کنیم، و در عوض میکروب های حیوانی در بدن حیوانات باقی بمانند. به احتمال زیاد، ما شاهد تغییرات مستقیم کمتری خواهیم بود. دستمزد پایه و پذیرش مرخصی استعلاجی، از حاشیه به مرکز سیاستگذاریها منتقل خواهند شد. با پایان قرنطینه انبوه، افزایش تقاضای معطل مانده، صورت خواهد گرفت و جهش کوچکی در تقاضا رخ خواهد داد. اوج گرفتن نرخ رشد آموزش آنلاین، متوقف خواهد شد، زیرا نسل جوان مان که در این مدت مجبور به گوشه نشینی و عزلت شان کرده ایم، برای مدتی فرهنگ تقدیر و تشکر از زندگی اجتماعی را انتخاب خواهند کرد.

زنجیره های تامین داخلی قوی تر.

Todd Tucker مدیر مطالعات دولتی در انستیتوی روزولت است.

در روزهای پایانی سال ۲۰۱۸، تصمیم دولت ترامپ برای اعمال تعرفه بر روی فولاد وارداتی که به دلایل امنیت ملی اتخاذ شد، توسط کارشناسان مورد انتقاد قرار گرفت. همانطور که رئیس جمهور در آن زمان توثیت کرد، "اگر شما فولادی نداشته باشید، کشور ندارید!" اما برای اکثر اقتصاددانان، چین دلیل واقعی ایجاد اختلال در بازار فلز بود و این تصمیم دولت ترامپ تعرفه های اضافی را بر متحدین ایالات متحده نیز تحمیل می کرد و این موضوع غیر معمول بود، این استدلال ادامه می داد: از این گذشته، حتی اگر آمریکا صنعت فولاد خود را از دست میداد، ما باز هم می توانستیم روی تامین کنندگان متحد آمریکا در آمریکای شمالی و اروپا حساب کنیم. به سرعت به جلو بروید تا سال ۲۰۲۰. همین هفته، متحدین ایالات متحده در نظر دارند محدودیت های قابل توجهی در مرزها، از جمله تعطیل کردن بنادر و محدود کردن صادرات داشته باشند. در حالی که هیچ نشانه ای مبنی بر انتقال ویروس کرونا از طریق تجارت وجود ندارد. می توان طوفانی کامل را تصور کرد که در آن رکودهای عمیق به همراه افزایش تنش های ژئوپلیتیکی، دسترسی آمریکا به زنجیره های عرضه عادی خود را محدود می کند و عدم وجود ظرفیت داخلی در بازارهای محصولات مختلف، توانایی پاسخ دهی همه جانبه به تهدیدات توسط دولت را محدود می کند. سئوالی که برای افراد معقول مطرح است این است که آیا تعرفه های وضع شده ترامپ برای فولاد، در زمان مناسب و صحیحی اتخاذ شده بود؟ با این وجود، در سالهای پیش رو انتظار داریم که تاکید بیشتری از سوی دموکرات ها، جمهوریخواهان، دانشگاهیان و دیپلمات ها بر نقش بسیار پر رنگ تر دولت در ایجاد افزونگی کافی در زنجیره های تامین، حتی در برابر شوک های تجاری متحدین نیز صورت پذیرد. این یک تغییر جهت گیری اساسی حتی نسبت به گذشته های نزدیک خواهد بود.

بیماری همه گیر کرونا فشار سنگینی را بر روی شرکتها ایجاد خواهد کرد تا کارایی، هزینه ها و مزایای استقرار یک سیستم زنجیره تامین جهانی برای خود را در برابر استحکام یک زنجیره تامین داخلی مورد ارزیابی قرار دهند. جابجایی به یک زنجیره تامین داخلی

قوی تر، وابستگی را به یک سیستم تأمین جهانی، به طور فزاینده ای کاهش می دهد. اما در حالی که این امر می تواند موجب شود تا کالاهای مورد نیاز خود را بهتر تامین کند، لکن این تغییر ممکن است هزینه های شرکت ها و مصرف کنندگان را نیز افزایش دهد.

شکاف نابرابری گسترده تر خواهد شد.

Theda Skocpol/استاد جامعه شناسی در دانشگاه هاروارد است.

بحث در مورد نابرابری در آمریکا غالباً بر شکاف فزاینده بین ۹۹ درصد پایین و ۱ درصد برتر تمرکز دارد. اما شکاف دیگری که رشد کرده است بین پنج درصد برتر و بقیه است و این شکاف با این بحران تشدید می شود.

ثروتمندترین افراد در پنج درصد بالای جامعه آمریکا در دهه های اخیر سود بیشتری نسبت به سایرین در سلسله مراتب درآمد کسب کرده اند. آنها بیشتر افرادی متاهل و دارای تحصیلات عالی هستند. به عنوان افراد حرفه ای یا مدیرانی با مزایا و دستمزد بالا، آنها در خانه هایی متصل به اینترنت زندگی می کنند که این امکان را برای آنها فراهم می آورد تا از راه دور ارتباط برقرار کنند، و کودکانی که اتاق خواب های خودشان را دارند و برای آموزش از راه دور با مشکل و یا اختلالی روبرو نمی شوند. در این بحران، بیشتر این افراد ضمن تأمین نیازهای لازم شان در جلوی درب منازل خود، درآمد ثابتی نیز دارند.

۸۰ درصد دیگر آمریکایی ها فاقد آن تمکن و رفاه مالی هستند. برخی از آنها اوضاع خوبی خواهند داشت، اما بسیاری با ضرر شغلی و بار مضاعف مسئولیت خانواده روبرو می شوند. آنها به احتمال زیاد والدین مجرد یا خانواده های تک درآمد هستند. مشاغلی دارند که آنها را در معرض خطر بیشتری برای تماس با ویروس کرونا قرار می دهند، کمتر قادر به دور کاری هستند و احتمالاً در بخش هایی نظیر خدمات یا زایشگاه ها به کار اشتغال دارند. در بسیاری موارد، فرزندان شان نمی توانند در خانه آموزش ببینند، زیرا والدین قادر به آموزش آنها نخواهند بود، یا ممکن است خانواده های آنها دسترسی به اینترنت پر سرعت که امکان آموزش از راه دور را فراهم می کند، نداشته باشند.

سبک زندگی

اشتقاق برای تغییر مسیر.

Mary Frances Berry/استاد اندیشه های اجتماعی، تاریخ و مطالعات آفریقا در دانشگاه پنسیلوانیا است.

برخی از روندهای جاری احتمالاً سرعت بیشتری می گیرند - برای مثال، استفاده از فناوری صوتی برای کنترل درهای ورودی، امنیت و موارد مشابه. در کوتاه مدت، دانشگاه ها دوره های مربوط به بیماری های همه گیر را بیشتر برگزار می کنند و دانشمندان برای بهبود فرآیند پیش بینی، درمان و تشخیص این بیماری، پروژه های تحقیقاتی بیشتری را تدوین می کنند. اما تاریخ نتیجه دیگری را نشان می دهد. پس از فاجعه آنفولانزای ۱۹۱۸ و پایان جنگ جهانی اول، بسیاری از آمریکایی ها به دنبال سرگرمی های تازه معرفی شده ای از قبیل خودرو و رادیو بودند. زنان جوانی که به تازگی و بر اساس اصلاحیه قانون، قادر به رأی دادن بودند، موهایی خود را به صورت چتری آرایش می کردند، سخنرانی های مکرر انجام دادند و با آهنگ چارلستون رقصیدند. اقتصاد به سرعت و در حدود ۱۰ سال دوباره رشد کرد و رونق گرفت، تا اینکه سرمایه گذاری غیر منطقی، ایالات متحده و جهان را به رکود بزرگ فرو برد. احتمالاً با توجه به رفتارهای گذشته، وقتی این همه گیری نیز به پایان برسد، انسانها با همان احساس نیاز به تسکین، جستجوی اجتماع، رهایی از استرس و لذت، به این دوران سخت پاسخ می دهند و تا مدتی خود را با تفریحات و نوآوری ها سرگرم می کنند.

غذا خوردن جمعی کمتر، اما شاید آشپزی بیشتر.

Paul Freedman استاد تاریخ در Yale و نویسنده "غذاهای آمریکایی: چگونه این راه را پیدا کرد."

طی چند سال گذشته، آمریکایی‌ها هزینه بیشتری برای صرف غذا و تهیه وعده‌های غذایی خود در خارج از خانه نسبت به خرید مواد اولیه و آشپزی در منزل صرف کرده‌اند. اما اکنون و با وجود رستوران‌هایی که عمدتاً بسته هستند و با افزایش انزوای افراد، بسیاری از مردم طرز تهیه غذاها را در طی هفته‌های پیش رو یاد خواهند گرفت. شاید آنها عاشق آشپزی شوند. و یا شاید همه رستورانها در آینده به صورت بیرون بر فعالیت نمایند. ممکن است رستوران‌هایی که فضایی برای نشستن مشتریان دارند به طور دائم تعطیل شوند زیرا افراد تقاضای کمتری برای آنها خواهند داشت. حداقل برای مدتی "کم ارتباطی" خواهیم داشت.

احیای پارک‌ها.

Alexandra Lange منتقد معماری در Curbed است.

مردم اغلب پارک‌ها را به عنوان مقصدی برای دسترسی به چیزهایی خاص، مانند زمین‌های فوتبال، کباب‌پزها یا زمین‌های بازی می‌بینند، اما اکنون باید از این کار کردها اجتناب کرد. اما این باعث نمی‌شود پارک‌ها از ارزش کمتری برخوردار شوند. انگلیس در تلاش است باغ‌ها و پارک‌های بیشتری را به صورت رایگان باز کند. پارک‌های شهری - که اکثر شهرهای بزرگ طی یک دهه گذشته سرمایه‌گذاری‌های قابل توجهی در آن انجام داده‌اند - به اندازه کافی بزرگ هستند که هم جمعیت زیادی را در خود جای دهند و هم در عین حال افراد در هنگام حضور در آنجا، فاصله اجتماعی کافی را با هم داشته باشند.

ممکن است جامعه حتی بعد از خروج از این شیوع بیماری، ارزش و اهمیت بیشتری برای این فضاهای بزرگ شهری قائل شود، نه تنها به عنوان فضایی برای پشتیبانی از خدمات در هنگام وقوع حوادث غیر مترقبه، بلکه به عنوان فرصتی برای کنار هم بودن به صورت فیزیکی. جایی برای رفتن، جایی برای کنار هم بودن. آنچه اکنون داریم پارک‌ها است.

تغییر در درک ما از "تغییر".

Matthew Continetti یکی از همکاران مقیم مؤسسه آمریکایی سازمانی است.

"تغییر پارادایم" یکی از پرکاربردترین عبارات روزنامه‌نگاری است. با این حال، همه گیر شدن ویروس کرونا ممکن است از مواردی باشد که این عبارت در مورد آن کاربرد دارد. جامعه آمریکایی با الگویی خاص از تغییر آشنا است، که در قالب پارامترهای موجود "نهادهای لیبرال دموکراتیک"، "بازار عمدتاً آزاد" و "جامعه فردگرا" عمل می‌کند. اما کرونا فقط به سیستم ایمنی بدن حمله نمی‌کند.

ویروس کرونا همانند جنگ داخلی، دوران رکود بزرگ و جنگ جهانی دوم، این پتانسیل را دارد که پایه‌های جامعه آزاد را نقض کند. دولت‌های ایالتی و محلی برای حل بحران با سرعت‌های متفاوت و گاه خلاف جهت یکدیگر حرکت می‌کنند. اقتصاد جهانی وارد مراحل آغازین رکود اقتصادی شده است که پتانسیل تبدیل شدن به رکود عمده را دارد. در حال حاضر، بخش‌های بزرگی از آمریکا به طور کامل تعطیل شده‌اند و تصورات جمعی ما تا حد ممکن تغییر کرده است. اگر خطری که ویروس کرونا برای سلامتی فرد و ظرفیت بهداشت عمومی ایجاد می‌کند، ادامه داشته باشد، ما مجبور خواهیم شد تا برداشت خود را از "تغییر" مورد تجدید نظر قرار دهیم. "پارادایم" تغییر خواهد کرد.

استبداد عادت، و نه بیشتر.

Virginia Heffernan نویسنده کتاب "جادو و ضرر: اینترنت به عنوان هنر" است.

معمولاً انسانها تمایلی به دوری گزیدن از عادات روزانه خود ندارند. اما عبارت جالب دوران معاصر، "بهینه سازی" زندگی (برای بهترین عملکرد، بهره وری، کارآیی)، یک کلبه ای را ایجاد کرده است که می کوشد زندگی وحشتناک مان را قهرمانانه جلوه دهد. برخی از اندیشمندان، خوانندگان شان را ترغیب می کند تا رفتارهای خاصی را در زندگی خود نهادینه نمایند تا با آن رفتارها، به طرز شگفت انگیزی بیش از حد کار کنند و کمتر غذا بخورد.

اما COVID-19 نشان می دهد که سخنرانان انگیزشی، رهبر زمان ما نیستند. در عوض، آلبرت کامو را در نظر بگیرید که در داستان شیوع طاعون در یک شهری در الجزایر، بر یک چیز تاکید می کند: "انسجام".

کامو می نویسد: "حقیقت این است، همه بی حوصله می شود و خود را وقف پرورش عادات می کنند."

اهالی شهر عادت زده، کمبود تخیل دارند. مدتی بسیار طولانی طول می کشد تا آنها بپذیرند که مرگ، آنها را به خطر انداخته است. خیلی طول میکشد تا عادات شان در استفاده از تراموای خیابانی، کار کردن برای پول، بولینگ و رفتن به سینما را کنار بگذارند.

اکنون داشتن یک رویکرد گسترده تر و شجاعانه تر به زندگی روزمره بسیار حائز اهمیت است به طوری که ما با استبداد هایی مشابه ترامپ و رفتارهای ویرانگر محیطی و فیزیولوژیکی (از جمله موارد مورد علاقه ما: رانندگی اتومبیل، خوردن گوشت، مصرف برق) منطبق نباشیم.

این زمان که ما با دردسر شیوع کرونا مواجه هستیم، ممکن است یک تعهد مجدد را برای یک جهان بینی قویتر ایجاد کند تا ما به این باور برسیم که مدت کوتاهی در "زمین" در اختیار داریم، ساعت رستخیز نزدیک است و باید با آرامش و معناداری بیشتری در کنار هم زندگی کنیم. قدرت "بدون عادت" بودن.